

Arrest

nr. 346 287 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 10 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 oktober 2025 tot weigering verlenging tijdelijk verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 september 2019 duikt verzoekende partij voor het eerst op in België wanneer zij zich naar de diensten van de Stad Aalst begeeft voor de postnatale erkenning van twee kinderen. De stedelijke diensten besluiten onmiddellijk tot een uitstel van deze erkenning en openen een onderzoek naar een zogenaamde schijnerkenning.

1.2 Op 29 november 2019 wordt een administratief verslag opgesteld ten aanzien van verzoekende partij en dit omwille van haar illegaal verblijf. Op 30 november 2019 wordt besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoekende partij.

1.3 Op 6 december 2019 wordt een nieuw verslag inzake het illegaal verblijf opgesteld. Er wordt namelijk vastgesteld dat het Angolees paspoort waar verzoekende partij zich van bedient niet authentiek is.

1.4 Op 3 januari 2020 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd door verwerende partij en wordt opnieuw een administratief verslag opgesteld wegens illegaal verblijf.

1.5 Op 8 januari 2020 geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de RvV) het door verzoekende partij ingediende verzoekschrift ter kennis waarin zij de nietigverklaring en schorsing vordert van het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. Op 14 januari 2020 besluit verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten in te trekken. Op 2 maart 2020 verwerpt de Raad, gelet op het voorgaande, het door verzoekende partij ingestelde beroep.

1.6 Op 24 oktober 2020 wordt opnieuw tot een bevel om het grondgebied te verlaten besloten (bijlage 13).

1.7 Op 6 januari 2020 heeft verzoekende partij intussen een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 december 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard vermits verzoekende partij de voorziene retributie hiervoor niet voldeed.

1.8 Op 13 oktober 2022 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van onder meer artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 juni 2023 wordt verzoekende partij naar aanleiding van deze aanvraag gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van 2 jaar vanaf deze datum. Zij wordt in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 16.06.2025.

1.9 Op 16 mei 2025 dient verzoekende partij een aanvraag in tot hernieuwing van haar A-kaart en dit met tussenkomst van de stedelijke diensten te Aalst. De situatie van verzoekende partij blijkt echter gewijzigd in die zin dat zij niet meer samenwoont met de kinderen in functie van wie zij het tijdelijk verblijf kon bekomen.

1.10 Op 30 juli 2025 wordt verzoekende partij uitgenodigd om de effectieve banden met de kinderen aan te tonen waarop zij een aantal stukken aan verwerende partij overmaakt.

1.11 Op 30 oktober 2025 wordt aan verzoekende partij de beslissing tot weigering van verlenging tijdelijk verblijf ter kennis gegeven. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"K.,A. (...)

Geboren op (...) te Uige

Nationaliteit: Angola

Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 16.06.2025 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde K.,A. (...) geboren te U. (...) op (...), onderdaan van Angola gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd.16.06.2023 werden opgenomen:

"Bij de vraag tot vernieuwing van zijn verblijfsvergunning dient volgende persoon K.,A. (...):

- Effectieve samenwoning en/of effectieve banden met zijn kinderen (N. M. K. (...) geboren op (...) en V. C. ...) bewijzen*
- Hij mag door zijn gedrag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden ;*
- Het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling (arbeidsovereenkomst en loonfiches) te leveren EN/OF het bewijs dat hij niet ten laste valt van de openbare instellingen;*
- Voorleggen van een geldig paspoort*
- Wanneer de betrokkene de verlenging van zijn verblijfsvergunning aanvraagt, dient hij conform artikel 1/2§ 3 van de wet van 15.12.1980 te bewijzen dat hij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren. De Dienst Vreemdelingenzaken zal voornamelijk rekening houden met het volgen van een inburgeringscursus of een beroepsopleiding, het uitoefenen van een economische activiteit of het voorleggen van een bewijs van inschrijving van een erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, kennis hebben van de taal van de plaats van inschrijving en een actieve deelname aan het verenigingsleven. De volledige informatie over dit onderwerp is gepubliceerd op de site van de Dienst Vreemdelingenzaken*

(<https://dofi.ibz.be/nl/themes/faq/longsejour/declaration-efforts-dintegration-dans-la-societe-belge/inspanning-en-tot>).

Het verblijf van betrokkene is gekoppeld aan het verblijf van zijn kinderen N. M. K. (...) en V. C. (...). »

Overwegende dat meneer op 16.05.2025 een aanvraag tot hernieuwing van zijn A-kaart (tijdelijk verblijf) indient via de stad Aalst. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat hij niet samenwoont met de kinderen. Meer zelfs uit één van de stukken (begeleidende e-mail OCMW Aalst dd.16.05.2025) blijkt dat hij tegenover officiële instanties zoals het OCMW in het kader van een aanvraag voor het bekomen van een referentieadres die werd stopgezet door gebrek aan medewerking van betrokkene nooit gewag heeft gemaakt van kinderen. (...) "Meneer verklaarde dat hij bij een vriend verblijft. Over zijn kinderen heeft hij nooit iets vermeld, tot voor kort in een onduidelijke mail." Verder voegt hij bij de aanvraag enkele foto's van december 2024 (waarop de kinderen alleen op staan).

Om het belang van de kinderen te respecteren en na te gaan of er daadwerkelijk nog sprake is van een gezinsleven met het kind in functie waarvan hij werd gemachtigd tot verblijf in toepassing van artikel 9BIS van de wet van 15.12.1980 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30.07.2025 een uitnodigingsbrief gestuurd om betrokkene te vragen om op 30.07.2025 om op een grondige en overtuigende manier de effectieve banden met de kinderen aantonen.

Als reactie op deze brief legt meneer via het gemeentebestuur een paar foto's voor waarvan twee met de kinderen. Echter, de foto's zijn niet gedateerd wat het onmogelijk maakt om een gezinsleven met de kinderen te veronderstellen.

De voorgelegde foto's waarop betrokkene staat afgebeeld met zijn kind(eren) zijn eveneens te beperkt aantal om te kunnen besluiten dat betrokkene actueel regelmatig, standvastige contacten heeft met de kinderen om een gezinsleven te creëren. Zoals gemotiveerd, ligt er geen ander bewijs voor waaruit kan blijken dat betrokkene op regelmatige basis fysieke ontmoetingsmomenten/contacten heeft met zijn kinderen. Kortom, op basis van zulk mager bewijsmateriaal, kan er niet geconcludeerd worden dat betrokkene actueel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden met zijn kinderen heeft die regelmatig en standvastig zijn om een de facto gezinsleven te creëren. Er moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om een de facto gezinsband te creëren/onderhouden. Er moet sprake zijn van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden om te kunnen spreken van een familie-of gezinsleven

Verder legt hij 3 bankafschriften voor met een overschrijving van bedragen naar rekening van de school op 25.06.2024, 06.05.2025 en 31.05.2025. Het is niet duidelijk in welk kader de bedragen worden betaald en wie de houder is van de rekening. In de veronderstelling dat deze betaling dienen voor schoolkosten van de kinderen te dekken en afkomstig zijn van de rekening van meneer, is dit nog geen afdoende overtuigend en grondig bewijs dat effectieve banden met de kinderen aantonen.

Hij legt geen bewijs van eventuele omgangsregeling met de kinderen (bv. via een vonnis of onderling overeengekomen en vastgelegd document zoals een ouderschapsplan) of bewijs van betaling van alimentatie voor de kinderen. Nochtans werd hier ook naar gepost in de uitnodigingsbrief verstuurd op 30.07.2025

Het feit dat meneer kort na de regularisatie vanaf 06.06.2023 al niet meer verblijft bij de ex-partner en zijn kinderen, het ontbreken van overtuigende bewijzen van actueel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden met de kinderen, het ontbreken van een duidelijke (officiële) omgangsregeling of concrete en verifieerbare afspraken rond alimentatie, regelmatige betrokkenheid in de opvoeding en zorg van het kind, versterken de vaststelling dat er geen daadwerkelijk gezinsleven wordt onderhouden. Dit wordt verder ondersteund door belangrijke elementen aanwezig in het administratief dossier.

Zo was er reeds een uitgesproken negatief advies van het Parket Oost-Vlaanderen afdeling Gent op 15.01.2020 met betrekking tot het acteren van de vaderlijke erkenning van de kinderen, waarin werd gesteld:

" Er zijn diverse met elkaar in overeenstemming zijnde omstandigheden waaruit blijkt dat de intentie van de erkenner, kennelijk enkel is gericht op het, voor zichzelf, voor het kind of voor de persoon die zijn voorafgaande toestemming voor de erkenning moet geven, bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verboden is aan de vaststelling van een afstammingsband."

Een vonnis van de Familie en Jeugdrechtbank van Dendermonde van 04.11.2021 bevestigde dan wel de vaderlijke erkenning, maar uit onvoldoende elementen kan thans blijken dat meneer effectieve banden onderhoudt met zijn kinderen waaruit een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM kan worden afgeleid.

De essentie van art.8 EVRM ligt in het principe dat het individu wordt beschermd tegen arbitrair overheidsoptreden, hoewel aan de overheid ook positieve verplichtingen kunnen worden opgelegd om het recht op familieleven te waarborgen. In elk geval dient ervoor gezorgd te worden dat een juist evenwicht (fair balance) wordt gevonden tussen de belangen van het individuele en de gehele gemeenschap. De Staat geniet bij deze afweging een zekere beoordelingsmarge.

In een zaak dat betrekking heeft op het gezins- en familieleven, alsook immigratie zal de omvang van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die reeds op het grondgebied verblijven toe te laten op het grondgebied, variëren naargelang de concrete omstandigheden van het individu en het algemeen belang. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, nr.12738/10, §107.)

Factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden zijn de mate waarin het gezinsleven daardoor zou worden verbroken, de omvang van de banden op het grondgebied, de vraag of er onoverkomelijke belemmeringen zijn voor het gezinsleven in het land van herkomst en de vraag of er factoren van openbare orde zijn die in het voordeel van uitwijzing pleiten (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, nr.12738/10, §107. En EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen, nr.47017/09, §78).

Gelet op de korte samenwoning met de kinderen rond het tijdstip van indiening van de regularisatieaanvraag, het feit dat hij na de regularisatie op 16.06.2023 al apart ging wonen van de moeder en kinderen, het gebrek aan actueel bewijs van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden met de kinderen, kan niet worden afgeleid er (nog) sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met het belang van het kind.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992.

Gelieve deze beslissing aan betrokkene te betekenen en aan ons terug te sturen, en hem in het bezit te stellen van een kopie van deze beslissing. Het derde exemplaar is voor uw dossier."

1.12 Op 10 december 2025 legt verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neer houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 19 januari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Er ligt geen synthesememorie voor.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij is van mening dat er sprake zou zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. De beslissing zou er haar van weerhouden een nieuwe verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden in te dienen en zou haar pogingen tot integratie dwarsbomen. Ook zouden haar kansen op tewerkstelling door haar gestegen leeftijd verminderen. Er zou schade berokkend worden aan de kinderen vermits de bestreden beslissing gegeven zou zijn in het midden van het schooljaar en er niet onderzocht zou zijn of deze kinderen onder dezelfde voorwaarden verdere scholing zouden kunnen krijgen in het land van tijdelijke terugkeer. Verder verwijst zij nog naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. In dezelfde zin zou er een

schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM door de terugkeer naar een land dat onder meer voor de kinderen niet hun land van herkomst is.

3.2 Allereerst wijst de Raad erop dat de huidige bestreden beslissing niet voorzien is van een bevel om het grondgebied te verlaten. De opgeworpen schade kan dan ook geen gevolg zijn van de beslissing op zich. Bovendien maken de kinderen geen voorwerp uit van deze beslissing en wordt er op geen enkele wijze ook maar enigszins verwacht dat zij naar een ander land zouden vertrekken. Voor wat de beperktere kansen op de arbeidsmarkt betreft, bewijst verzoekende partij op geen enkele wijze ook maar ergens haar betoog.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In haar enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG, van artikel 8 van het EVRM, van het beginsel van behoorlijk bestuur en tegenspraak en de kennelijke beoordelingsfout. Dit middel zet zij als volgt uiteen:

“EXPOSE DES MOYENS

MOYEN UNIQUE:

Moyen pris de la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l' articles 9 bis et 13 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, de l'article 6.4 de la directive 2008/115/CE, de l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'Homme ainsi que du principe général de bonne administration et du contradictoire, et de l'erreur manifeste d'appréciation.

Premier grief

Il n'est pas contesté que le séjour du requérant est lié à sa relation avec ses enfants mineurs en Belgique ;

la motivation de la décision entreprise ne permet pas de comprendre comment la partie adverse a tenu compte de l'intérêt supérieur des enfants mineurs du requérant;

L'obligation doit tenir compte de l'intérêt supérieur des enfants consiste notamment à éviter Que ceux-ci soient séparés d'un de leurs parents ;

la partie adverses fait état dans sa décision de différents documents et notamment :

- *D'un e-mail accompagnant OCMW Aalst du 16.05.2025*
- *d'un avis négatif du Parquet de Flandre orientale du 15.01.2020*

Ces 2 documents ne sont pas joint à la décision entreprise et leur contenu n'est pas repris complètement (pas du tout pour le second) dans la décision entreprise ;

Ils n'ont pas été communiqués au requérant en même temps que la décision administrative ;

Il importe que le requérant dispose de tous les éléments et informations dans l'acte administratif pour pouvoir apprécier la portée précise de la décision, de telle sorte qu'il soit dans une position qui lui permette de comprendre les raisons pour lesquelles la décision a été prise, Ce qui ne peut pas faire en l'espèce vu l'absence 2 communication des documents invoqués dans la décision entreprise ;

le requérant ne peut à ce stade pas comprendre la raison pour laquelle la partie adverse estime que sa relation avec ses enfants n'est pas suffisante ;

cela d'autant que le requérant dispose de documents établissant qu'il s'occupe bien de ses enfants ;

il dépose une attestation de l'école qui confirme qu'il va les rechercher régulièrement mais qui confirme également qu'il prend en charge les frais de scolarité de ces enfants ;

ces attestations se présentent comme suit :

[...]

Elles sont signées par l'école des enfants ;

Elles démontrent l'existence de contacts réguliers entre le requérant et ses enfants ainsi que d'une implication effective dans leur scolarité et leur éducation ;

*le requérant entretient bien avec ses enfants un lien familial réel continu et prouvé ;
on s'étonne que la partie adverse a pris des renseignements uniquement à charge mais ne sait pas renseigner auprès de l'école des enfants ce qui paraissait quand même être la base alors que cependant elle s'est adressée au cps et au parquet*

Il en ressort donc que la commune et la partie adverse ont instruit le dossier uniquement à charge et à décharge elles n'ont pas examiné objectivement la situation du requérant avec la minutie requise;

par ailleurs le requérant a donné des photos des enfants et il a complété le dossier photo à la demande de la commune;

la partie adverse refuse les photos en estimant qu'elle ne montrent aucune interaction « sic » ;

il ne s'agit pas d'une motivation acceptable car elle ne permet pas de comprendre de quelle photo il s'agit ni de quelle interaction il est question ni pourquoi il n'y aura pas d'interaction entre le requérant et ses enfants dans les photos ;

L'article 3 de la loi sur la motivation des actes administratifs stipule que les actes administratifs doivent être motivés de manière expresse et adéquate. Les considérations de droit et de fait qui servent de fondement à la décision doivent être mentionnées dans l'acte administratif lui-même.

Une motivation purement formelle n'est pas considérée comme suffisante.

L'administration se doit de prendre ses décisions avec toute la minutie nécessaire et suffisante, ce qui implique également pour l'Administration une obligation de prendre connaissance de tous les éléments de la cause, en ce compris non seulement les éléments portés à sa connaissance par le demandeur d'asile mais également en tenant compte de tous les éléments se rattachant à la cause et /ou dont la connaissance est de notoriété publique, e.a. par la diffusion qui en est faite ou en raison du fait que ces informations sont à sa disposition;

Par ailleurs, la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision.

En outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Le principe de bonne administration suppose que dans l'exercice de son pouvoir et de ses compétences de refus, l'administration fasse preuve de la prudence nécessaire et que sa démarche soit raisonnable.

Cette obligation implique que l'organe administratif soupèse les intérêts en présence et que les conséquences défavorables qui résulteraient pour la partie requérante de la décision prise, ne soit pas disproportionnée par rapport aux fins que la décision est censée poursuivre ;

En l'espèce tant la motivation adéquate et sérieuse que la minutie font tout à fait défaut dans l'examen du dossier par la partie adverse et dans la motivation de la décision entreprise ;

Second grief

La partie adverse prive le requérant et ses enfants de la relation qui existe entre eux ;

elle viole l'article 8 CEDH

l'article 8 de la CESDH consacrant la notion de vie privée ;

Cet article dispose en effet:

Par. 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

Par. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue

une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ;

La Convention européenne des droits de l'Homme englobe dans le droit au respect de la vie privée le droit d'entretenir des relations avec autrui, dans le domaine émotif, afin de développer sa propre personnalité. (J. VELU, Convention européenne des droits de l'Homme, RPDB, Complément, T. VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, p.338) ;

C'est "sous l'angle spécifique des relations interindividuelles qui se tissent entre différentes personnes unies par un lien de type familial que la notion de respect de la vie familiale a été comprise dans l'article 8" (La mise en oeuvre ..., op.cit., p.95.). Il a ainsi été jugé que cette notion "contient en tous cas les liens entre une personne et son ou ses enfants" (Cour Eur. Dr. H., 7 août 1996, (C. Bel.), Liga, 1996, liv. 5-8, p.26.).

La Cour de Strasbourg a rappelé que « le concept de "vie familiale" visé par l'article 8 ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage mais peut englober d'autres relations de facto (voir les arrêts Marckx c. Belgique du 13 juin 1979, série A n/31, p.14, §31, Keegan c. Irlande du 26 mai 1994, série A n/ 290, p. 17, §44, et Kroon et autres c. Pays-Bas du 27 octobre 1994, série A n/ 297-C, pp. 55-56, §30).» (XYZ/ R.U, 22.04.97, Lexnet).

Il ne fait nul doute qu'en l'espèce les relations de la requérante nouées en Belgique mais également celle très forte nouées par ses enfants tombent dans le champ d'application de l'article 8 de cette Convention.

Il faut également avoir égard au concept de vie privée également protégé par cet article. En effet, les liens qu'elle a pu développer avec des ressortissants de notre pays depuis son arrivée sur le territoire belge, sont des liens indissolubles.

La Cour de Strasbourg a affirmé, dans l'arrêt REES du 17 octobre 1986 (série A, n/ 106, p 15, par. 37) que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'Etat, il fallait avoir égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8, par. 2 offraient, sur ce point, des indications fort utiles.

L'ancrage local durable était invoqué au titre de difficulté particulière de retour;

Si le Ministre ou son délégué, dans l'examen des circonstances exceptionnelles, dispose d'un très large pouvoir d'appréciation auquel le Conseil ne peut se substituer, il n'en est pas moins tenu de motiver sa décision et de la justifier en tenant compte de tous les éléments propres au cas qui lui est soumis. Cette obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Dans le cadre du contrôle de légalité qu'il est amené à effectuer, le Conseil n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité a pris en considération tous les éléments de la cause et a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis ;

En l'espèce , il n'apparaît pas que la partie adverse a tenu compte :

- *De la relation du requérant et de ses enfants Qui est pourtant attesté et insuffisance par les photos par la prise en charge financière des frais des enfants à l'école et par le fait que l'école confirme que le requérant s'occupe bien de ses enfants ;*
- *de la circonstance que depuis plus de 3 ans , ces Relations constituent l'univers social de la partie requérante et de ces enfants*
- *de la durée de ces relations en Belgique et donc de la force des liens développés en Belgique qui rendent la séparation plus difficile ;*
- *de la proportionnalité de l'ingérence dans la vie privée de la partie requérante, compte-tenu de ce qui précède"*

4.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar middel de schending opwerpt van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG en van het beginsel van de tegenspraak, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt dan een loutere vermelding.

Op basis van artikel 39/78 *in*uncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 Daar waar verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in realiteit ook de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.5 Op 16 mei 2025 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend om haar tijdelijk verblijfsrecht te verlengen. Eerder werd zij immers in het bezit gesteld van een A-kaart en dit op grond van artikel 9*bis* en 13 van de vreemdelingenwet. Er werd met name besloten tot een dergelijk verblijfsrecht op basis van de band van verzoekende partij met haar kinderen wat zij ook bevestigt in haar huidige verzoekschrift.

Het verblijfsrecht was initieel beperkt tot twee jaar te rekenen vanaf 16 juni 2023. De beslissing van destijds geeft uitdrukkelijk aan dat verzoekende partij om een verlenging van dit tijdelijk verblijfsrecht kan verzoeken ten minste drie maanden en ten laatste 30 dagen voor het verval van deze periode.

Dezelfde beslissing geeft ook uitdrukkelijk aan in welke mate er voldaan moet worden aan een aantal voorwaarden om tot een dergelijke verlenging te kunnen komen. Deze beslissing geeft deze voorwaarden zelfs ook in het Frans weer waardoor verzoekende partij onmogelijk kan voorhouden niet op de hoogte geweest te zijn onder welke voorwaarden een dergelijke verlenging mogelijk was. Er wordt verzocht alsdan aan te tonen dat zij daadwerkelijk samenwoont of affectieve banden heeft met haar kinderen, dat zij geen gevaar is voor de openbare orde, te bewijzen dat zij werkt of minstens niet ten laste valt van openbare instellingen, dat zij over een geldig paspoort beschikt en aantoon dat zij inspanningen doet om zich te integreren en dit meer bepaald door een inburgeringscursus of een beroepsopleiding te volgen.

4.6 Uit de aanvraag van mei 2025 blijkt dat verzoekende partij niet langer samenwoont met de kinderen waarvan sprake. Weliswaar voegt zij bij deze aanvraag nog enkele foto's van haar kinderen, maar dit zijn foto's uit december 2024 (en dus zo goed als een half jaar voor de vraag tot verlenging), maar bovendien staan op deze foto's enkel de kinderen afgebeeld.

Vermits de samenwoning of affectieve band met de kinderen een essentieel element is voor het verlengen van het verblijfsrecht van verzoekende partij heeft verwerende partij om bijkomende inlichtingen of bewijzen verzocht en dit bij schrijven van 30 juli 2025. Op dit schrijven heeft verzoekende partij opnieuw gereageerd door enkele bijkomende foto's neer te leggen.

4.7 De bestreden beslissing beoordeelt deze verschillende elementen en stelt vast dat deze luttel foto's geen bewijs kunnen vormen van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven met de kinderen. Uit geen enkel van deze stukken kan afgeleid worden dat verzoekende partij geniet van nauwe persoonlijke banden met haar kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds sedert 6 juni 2023 niet meer samenwoont met haar kinderen. Nochtans kan verzoekende partij geen omgangsregeling voorleggen waaruit zou moeten blijken dat zij wel een regelmatig en duurzaam contact heeft met de kinderen en heeft zij waarschijnlijk ook geen enkel initiatief genomen om een dergelijke regeling te bekomen. Alleszins blijkt dit niet uit de gegevens waarover verwerende partij kon beschikken.

Een bewijs van betaling van enig onderhoudsgeld ligt al evenmin voor. Verzoekende partij zou wel enkele malen betalingen gedaan hebben voor de school van de kinderen, maar ook deze gegevens zijn erg beperkt en geven niet aan in welk kader deze betalingen gedaan werden.

De beoordeling van verwerende partij op basis van de stukken zoals vervat in het administratief dossier beantwoorden aan de feitelijke omstandigheden en kunnen op geen enkele wijze als kennelijk onredelijk afgedaan worden.

Verwerende partij besluit dan ook terecht op 30 oktober 2025 om het verblijf van verzoekende partij niet langer te verlengen vermits zij eenvoudigweg niet meer voldoet aan de uitdrukkelijk en duidelijk aangegeven voorwaarden om tot een verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht te kunnen komen.

4.8 De bewering van verzoekende partij als zouden een aantal essentiële stukken waarop de bestreden beslissing rust niet bekend zijn, kan evenmin gevolgd worden vermits al deze stukken deel uitmaken van het administratief dossier waar zij kennis van heeft kunnen nemen.

In dezelfde zin blijkt niet uit de bestreden beslissing dat er enkel een onderzoek ten laste van verzoekende partij ondernomen zou zijn door verwerende partij. Integendeel, omwille van de onduidelijkheden werd er aan verzoekende partij de mogelijkheid geboden om bijkomende stukken bij te brengen naar aanleiding van de uitnodiging hiertoe van juli 2025 waar verzoekende ook daadwerkelijk heeft geantwoord.

4.9 Bij het verzoekschrift voegt verzoekende partij enkele stukken waarin onder meer gesteld wordt dat zij wel haar kinderen van school haalt en meer betalingen deed aan de school dan eerder doorgegeven.

Het komt de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing echter niet toe om een nieuwe beoordeling te maken van de situatie van verzoekende partij op basis van nieuwe gegevens waarvan niet wordt aangetoond dat deze beschikbaar waren toen de beslissing nog niet genomen was.

In dezelfde zin komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van een verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden. Gelet op de mogelijkheden die aan verzoekende partij geboden werden, is hieraan voldaan en is verwerende partij er niet toe gehouden op eigen initiatief inlichtingen in te winnen bij bijvoorbeeld onderwijsinstellingen.

4.10 In zoverre verzoekende partij wijst op de schending van artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing, wijst de Raad er allereerst op dat de bestreden beslissing niet vergezeld is van een bevel om het grondgebied te verlaten en er bijgevolg per definitie ook geen schending van dit artikel vastgesteld kan worden.

4.11 Inzake immigratie heeft het EHRM er overigens bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Dit deed verwerende partij ook in dit geval waarbij er een aantal voorwaarden gesteld werden om het verblijfsrecht van verzoekende partij mogelijks te verlengen waar verzoekende partij blijkens de bestreden beslissing en de stukken vervat in het administratief dossier niet meer aan voldoet.

4.12 Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerd privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken voor die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

4.13 Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen blijkt niet.

Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE